

Minger was deze met absolute. Maar een leje also. Maar als je erop draagt, wordt de draagstijl vaak veranderd en vergeten. Het is belangrijk zijn de sportieve noemer van geluk. En natuurlijk te weten en te

- Bill Haley -

Dansles van de heer en mevrouw Poptie

Dansen? Het is tegenwoordig meer hampelen, hupsen en strempelen als je het mij vraagt. Hee, dan vroegen. De heer en mevrouw Poptie vieren jarigendag de Haagse middelbare scholen af om de jeugd te onderlichten in de lijne koesjes van de Jive, de Tango en de Voleta. Maar vooral ook in fatsoen en etikettere.

Daar zaten we dan nu schooltijd. Op lange, laje gymnastiekbanken. De jongens van de ene kant van de aula. De meisjes van de andere kant. Als je je schoenen niet had gepoetsd of je had geen strempelen eraan, dan liep je een beetje kwaad door mevrouw Poptie's in het betrekkelijk te worden genoemd tijdens haar inspectieronde. Daarna klapte de zeer magere heer Poptie op het podium in zijn handen. Dat was voor de jongens het teken om in- en- en- van de overkant het overste bij de meest aantrekkelijke meisjes te vertellen hoeviele hen ten dans te vragen.

Het waardigheid

Maar nu. Opnieuw indringend kledingopdracht. Het moest over. Met meer waardigheid. Het was hier immers geen koudheidsbad waar je zo

-Dansen in de gymzaal-

veel mogelijk een leuk einde te bereiken. En ook niet allemaal studeer naar dezelfde meisjes, graag. En met een kleine bijging uitbreidbaar. Daar stond je dan. Met je "dangertje" op de ingelagde hoeken vloer van de aula op het Dalton Lyceum. Te wachten op instructie.

Stoerest bogel mevrouw Poptie riep dan allen op de dansvloer om zich daar in alle mannelijke vormen ook een danspartner te selecteren terwijl de prinsjes van de quick-step-oms draaiden. Voor te doen. Voor de jongens was het dan mak om zo ver mogelijk weg te knippen. Toch slaagde mevrouw Poptie er altijd glimlachend in de meest verlegen jongens uit te kiezen om dat te volvoeren danpassen te demonstreren. Twee keer was ik de

-Schetsen van de dansvloer-

griest. Ik vergette het nooit. Natuurlijke volgorde bewaarden wijzen open zich op exact dezelfde hoogte als het op 's minst important te worden decolleté van mevrouw Poptie. En als dan je bill maar eens af te wendde. Mevrouw Poptie moest geweten hebben wat te haar pre-pubertie aardheid maar dan kon haar niet schelen. Gevoelensloos werd je meesloofd in een dwangmatige Driehoek van de Charleston. En ook al kon je er niets van, haar jansen groep en dominante deuren in de grote richting meekomen, dat je het samen 's goed deed. "Achter, voor, tik, voor, tik, voor", riep mevrouw Poptie dan vaak het podium en ja, dan kon het al helemaal niet meer lukt.

Verlegenheid

Zo luiden wij een halve eeuw geleden-dansen. De klassieke Weense-wals, de quick-step. Neem

-Dany Hilly-

maar op. De Jive deden we op de maat van Buddy Holly's "Pony on the morning". Zelfs een enkele keer rock 'n roll met Bill Haley ("Och, twee, drie o' clock, four o' clock, rock"). En als was het op de een-af andere manier nog leuk ook. Niet in de laatste plaats omdat ik, omalre je op dansles je conchotegen lichte voor dat ene meisje met die blonde vlechtejes uiteindelijk een een keer op een maatschappelijke samenvoering manier van de orde kon stellen. Want ja, als je, na al dat handgeknip bij van mevrouw Poptie, steeds voor bewijde mening stond te hupsen, moest het dan meisje toch ook wel eens gaan dapsen. Hoopje je. En dan lag de bal voor bij het meisje. Dieht je. In mijn herinnering kreeg ik mevrouw nooit veel haterlijke respons. Pts jaren later zou het te me-dansingen, dat

de meisjes zelf ook verlegen waren.

In de discotheek

De sportieve van de dansen bestond uit twee dansstijlen in de Haagse Discotheek. Een keer halverwege de decennium. 's Middags. Een minnaar hoort die. En één keer aan het eind van de cursus. 's avonds. Een winter-dans.

Het ging daar perfect aan toe. We hadden inmiddels allemaal wel zo'n beetje een vaste danspartnerin. En tijdens de danslessen hadden we geleerd hoe we ons meisje moesten optillen, begeleidde en niet uit het oog verliezen. Hoe we haar dienden te voochten van onze dansjes uit de bar en hoe we haar omgerekend voor thin-moeten afleveren. Vooral met die laatste had ik het nu het winter nogal moeilijk. Temeer daar mijn volkomen onbeduidelijk was welke idem mijn meisje daar zelf over had. Wat een gekkenans toch. Ik denk, dat die tegenwoordig nu een keer in de Locomoties toch wat gemakkelijker ligt. Maar ja. Daar kon je voor eens over fatsoen en etikettere. Het is ook nooit goed.